

ترجمه فارسی^۱

کنوانسیون وین در خصوص مسئولیت مدنی در قبال

خسارت هسته‌ای (۱۹۶۳)

معاونت امور بین‌المللی، حقوقی و مجلس

دفتر امور مجلس و معاهدات هسته‌ای

کارگروه تخصصی قوانین و مقررات ویژه

ارزیابی رژیم حقوقی بین‌المللی مسئولیت مدنی

بهمن ماه ۱۳۹۶

۱- ترجمه غیر رسمی، بر اساس متن انگلیسی سند INFCIRC/500 مورخ ۲۰ مارس ۱۹۹۶ و برگرفته از کتاب «نظام حقوقی بین‌المللی مسئولیت مدنی در قبال خسارت هسته‌ای» آژانس بین‌المللی انرژی اتمی با ترجمه جناب آقای دکتر صالح ضایی پیش رباط می‌باشد.

کنوانسیون وین در خصوص مسئولیت مدنی در قبال خسارت هسته‌ای

طرف‌های متعاقد،

ضمن تأیید تمایل جهت ایجاد حداقل استانداردهایی برای فراهم کردن حمایت مالی در قبال خسارات ناشی از کاربرد صلح‌جویانه معین انرژی هسته‌ای،
با اعتقاد به اینکه کنوانسیون مسئولیت مدنی در قبال خسارت هسته‌ای به توسعه روابط دوستانه میان ملت‌ها، صرف‌نظر از نظام‌های قانون اساسی و اجتماعی مختلف آن‌ها، کمک می‌کند،
تصمیم به انعقاد کنوانسیون جهت تحقق چنین اهدافی گرفته‌اند و بدین منظور به شرح زیر توافق نموده‌اند:

ماده ۱

۱. از نظر این کنوانسیون

(الف) «شخص» به هر فرد، شرکت، موسسه خصوصی یا عمومی خواه با یا بدون شخصیت حقوقی، هر سازمان بین‌المللی که بر اساس قانون دولت محل تأسیسات دارای شخصیت حقوقی می‌باشد، و هر دولت یا تقسیمات فرعی تشکیل‌دهنده آن اطلاق می‌شود.

(ب) «تبعه طرف متعاقد» شامل طرف متعاقد یا هر یک از تقسیمات فرعی تشکیل‌دهنده آن، شرکت، موسسه خصوصی یا عمومی خواه با یا بدون شخصیت حقوقی است که در قلمرو طرف متعاقد دایر شده باشند.

(پ) « بهره‌بردار» در ارتباط با تأسیسات هسته‌ای به شخصی اطلاق می‌شود که توسط دولت محل تأسیسات به‌عنوان بهره‌بردار آن تأسیسات تعیین یا به رسمیت شناخته شده باشد.

(ت) «دولت محل تأسیسات» در ارتباط با تأسیسات هسته‌ای، به طرف متعاهدی اطلاق می‌شود که در قلمرو آن، تأسیسات واقع شده باشد، یا در صورت عدم واقع شدن در قلمرو هیچ دولتی، به طرف متعاهدی اطلاق می‌شود که توسط آن یا به موجب اختیار آن، تأسیسات هسته‌ای فعالیت می‌کنند.

(ث) «قانون دادگاه صالح» به قانون دادگاهی اطلاق می‌شود که بر اساس این کنوانسیون صلاحیت دارد از جمله هر قاعده‌ای از قانون مزبور که مربوط به تعارض قوانین است.

(ج) «سوخت هسته‌ای» به هر نوع ماده‌ای که توانایی تولید انرژی از طریق فرآیند زنجیره‌ای شکافت هسته‌ای خود نگهدار را دارا می‌باشد.

(چ) «محصولات یا پسماند پرتوزا» به ماده پرتوزایی اطلاق می‌شود که در نتیجه تولید یا استفاده سوخت هسته‌ای تولید شده است، یا به طور اتفاقی به واسطه قرار گرفتن در برابر تشعشعات، پرتوزا شده باشد، اما شامل رادیو ایزوتوپ‌هایی نمی‌گردد که به مراحل پایانی ساخت رسیده‌اند، به نحوی که قابل استفاده برای هرگونه هدف علمی، پزشکی، کشاورزی، تجاری یا صنعتی می‌باشد.

(ح) «ماده هسته‌ای» به موارد زیر اطلاق می‌شود:

(۱) سوخت هسته‌ای، غیر از اورانیوم طبیعی و اورانیوم تهی شده، که توانایی تولید انرژی از طریق فرآیند زنجیره‌ای شکافت هسته‌ای خود نگهدار را در بیرون از راکتور هسته‌ای به صورت تنها یا در ترکیب با برخی مواد دیگر دارا باشد؛ و

(۲) محصولات یا پسماند پرتوزا.

(خ) «راکتور هسته‌ای» به هر سازه دارای سوخت هسته‌ای اطلاق می‌شود، به ترتیبی که یک فرآیند زنجیره‌ای شکافت هسته‌ای خود نگهدار بتواند بدون منبع [چشمه] اضافی نوترون در آن انجام گیرد.

(د) «تأسیسات هسته‌ای» به موارد زیر اطلاق می‌شود:

(۱) هر نوع راکتور هسته‌ای غیر از راکتوری که در وسایل حمل و نقل دریایی یا هوایی به عنوان منبع قدرت برای پیشران آن یا برای اهداف دیگر، بکار رفته باشد؛

(۲) هر کارخانه‌ای که برای تولید ماده هسته‌ای، سوخت هسته‌ای را استفاده می‌نماید، یا هر کارخانه‌ای برای فرآوری ماده هسته‌ای، از جمله هر کارخانه‌ای برای باز فرآوری سوخت هسته‌ای پرتودهی شده؛

(۳) هر نوع تأسیساتی (facility) که ماده هسته‌ای در آن ذخیره شده است، به غیر از انبارهای موقت که لازمه حمل چنین ماده‌ای می‌باشند؛

مشروط بر این که دولت محل تأسیسات می‌تواند تعیین کند که تأسیسات هسته‌ای متعدد یک بهره‌بردار که در همان محل واقع شده است، به‌عنوان تأسیسات هسته‌ای واحد تلقی خواهد شد.

(ذ) «خسارت هسته‌ای» به موارد زیر اطلاق می‌شود:

(۱) مرگ [فوت]، هر نوع آسیب شخصی یا هر نوع تلف کردن [اتلاف] یا خسارت به مال که به علت [در اثر] یا در نتیجه‌ی [مواد با] خاصیت پرتوزا یا ترکیبی از [مواد با] خاصیت پرتوزا با [مواد با خاصیت] سمی، [مواد با خاصیت] انفجاری یا سایر خواص خطرناک سوخت هسته‌ای یا محصولات یا پسماند پرتوزای در آن [تأسیسات هسته‌ای]، یا مواد هسته‌ای داخل شده، تولید شده یا فرستاده شده به تأسیسات هسته‌ای، به وجود آمده باشد؛

(۲) هر تلف [اتلاف] یا خسارت دیگری که بدین علت [بر اثر] یا نتیجه [مطابق شرایط فوق] ایراد شده باشد، چنانچه و تا حدی که قانون دادگاه صالح مقرر کرده باشد؛

(۳) چنانچه قانون محل تأسیسات مقرر کرده باشد، مرگ [فوت]، هر نوع آسیب شخصی یا هر نوع تلف کردن [اتلاف] یا خسارت به مال به علت [بر اثر] یا در نتیجه‌ی سایر پرتوهای یون-ساز منتشر [ساطع] شده از هر منبع [چشمه] پرتوزای داخل تأسیسات هسته‌ای.

(ر) «واقعه هسته‌ای» به هر نوع رخداد یا مجموعه رخدادها با منشأ واحد [یک منشأ] اطلاق می‌شود که خسارت هسته‌ای را به وجود می‌آورند.

۲. دولت محل تأسیسات، چنانچه میزان کمی از خطرات مربوط اقتضاء نماید، می‌تواند مقادیر کم ماده هسته‌ای را از شمول این کنوانسیون خارج سازد، مشروط به اینکه:

(الف) حدود بیشینه برای مستثنی کردن مقادیر مزبور توسط شورای حکام آژانس بین‌المللی انرژی اتمی تعیین شده باشد؛ و

(ب) هرگونه مستثنی کردن توسط دولت محل تأسیسات در حدود تعیین شده مزبور باشد.

حدود بیشینه به‌صورت دوره‌ای توسط شورای حکام مورد بازنگری قرار خواهد گرفت.

ماده ۲

۱- بهره‌بردار تأسیسات هسته‌ای در قبال خسارت هسته‌ای مسئولیت خواهد داشت، مشروط بر آنکه اثبات شود که خسارت مزبور در نتیجه واقعه هسته‌ای:

(الف) در تأسیسات هسته‌ای آن است؛ یا

(ب) در برگیرنده ماده هسته‌ای است که از تأسیسات هسته‌ای آن تولید شده یا وارد شده است و در موارد زیر رخ داده باشد:

(۱) قبل از آنکه مسئولیت وقایع هسته‌ای در برگیرنده ماده هسته‌ای، بر اساس شرایط صریح قرارداد کتبی، توسط بهره‌بردار تأسیسات هسته‌ای دیگر پذیرفته شده باشد؛

(۲) در فقدان چنین شرایط صریح، قبل از اینکه بهره‌بردار تأسیسات هسته‌ای دیگر مسئولیت ماده هسته‌ای را بر عهده گرفته باشد؛ یا

(۳) زمانی که در نظر باشد ماده هسته‌ای در راکتور هسته‌ای یک وسیله حمل و نقل، به‌عنوان منبع قدرت، خواه برای پیشران آن یا برای هر هدف دیگر استفاده شود، پیش از آنکه شخصی که به‌طور قانونی برای بهره‌برداری از چنین راکتوری مجاز است، مسئولیت ماده هسته‌ای را بر عهده گرفته باشد؛ اما

(۴) زمانی که ماده هسته‌ای به شخصی در قلمرو یک دولت غیر متعاقد فرستاده شده باشد، پیش از آن که بار آن به‌وسیله حمل و نقلی که با آن به قلمرو آن دولت غیر متعاقد رسیده است، تخلیه شده باشد.

(پ) دارای ماده هسته‌ای باشد که به تأسیسات هسته‌ای آن ارسال شده باشد و در موارد زیر رخ داده باشد:

(۱) پس از این که انتقال مسئولیت در قبال واقعه هسته‌ای متضمن ماده هسته‌ای، به‌موجب شرایط صریح یک قرارداد کتبی از بهره‌بردار تأسیسات هسته‌ای دیگری توسط او پذیرفته شده باشد؛

(۲) در فقدان چنین شرایط صریح، پس از بر عهده گرفتن مسئولیت ماده هسته توسط او؛ یا

(۳) پس از بر عهده گرفتن مسئولیت ماده هسته‌ای از شخص بهره‌بردار راکتور هسته‌ای که به یک وسیله حمل و نقل جهت استفاده به‌عنوان ابزار قدرت، خواه برای پیشران آن یا برای هر هدف دیگری تجهیز شده باشد؛ اما

(۴) زمانی که ماده هسته‌ای، با رضایت کتبی بهره‌بردار از سوی شخصی در قلمرو یک دولت غیر متعاقد، ارسال شده باشد، تنها پس از اینکه آن ماده در وسیله حمل و نقل بارگیری شود که قرار است از قلمرو آن دولت حمل شود؛

مشروط بر اینکه، اگر خسارت هسته‌ای ناشی از واقعه هسته‌ای باشد که در تأسیسات هسته‌ای رخ داده و دارای ماده هسته‌ای ذخیره شده‌ای در آن است که لازمه حمل آن باشد، مفاد جزء (الف) این بند چنانچه بهره‌بردار یا شخص دیگری بر اساس مفاد جزء (ب) یا (پ) این بند به‌تنهایی مسئول باشد، اعمال نخواهد شد.

۲. دولت محل تأسیسات می‌تواند از طریق قانون‌گذاری و طبق مقرراتی که ممکن است در آن مشخص گردد مقرر کند که حامل ماده هسته‌ای یا شخصی که پسماند پرتوزا را اداره می‌کند می‌تواند به درخواست خود و با رضایت بهره‌بردار مربوط، به‌عنوان بهره‌بردار به‌جای آن بهره‌بردار به ترتیب در خصوص ماده هسته‌ای یا پسماند پرتوزای مزبور تعیین یا به رسمیت شناخته شود. در چنین موردی، حامل یا شخص مزبور، برای تمام اهداف این کنوانسیون، به‌عنوان بهره‌بردار تأسیسات هسته‌ای مستقر در قلمرو آن دولت تلقی خواهد شد.

۳. (الف) زمانی که خسارت هسته‌ای متضمن مسئولیت بیش از یک بهره‌بردار باشد، بهره‌برداران مربوط، مادامی که خسارت قابل انتساب به هر یک از بهره‌برداران به‌طور معقول قابل تفکیک نباشد، مسئولیت تضامنی دارند.

(ب) زمانی که واقعه هسته‌ای، در جریان حمل ماده هسته‌ای، خواه در یک و در همان وسیله حمل و نقل، یا ناشی از انبار موقت به‌تبع [در جریان] حمل و نقل، در یک و در همان تأسیسات هسته-

ای رخ دهد و خسارت هسته‌ای به بار آورد که متضمن مسئولیت بیش از یک بهره‌بردار باشد، کل مسئولیت فراتر از بالاترین میزان قابل اعمال در مورد هریک از آنها بر اساس ماده (۵) خواهد بود.

(پ) در هیچ یک از موارد موضوع جزءهای (الف) و (ب) این بند، مسئولیت هر یک از بهره‌برداران بیشتر از میزان قابل اعمال در مورد وی بر اساس ماده (۵) نخواهد بود.

۴. با رعایت مفاد بند (۳) این ماده، زمانی که در یک واقعه هسته‌ای، چندین تأسیسات هسته‌ای یک و همان بهره‌بردار دخیل باشند، چنین بهره‌برداری در خصوص هر تأسیسات مربوط، تا میزان قابل اعمال در مورد وی بر اساس ماده (۵) مسئولیت خواهد داشت.

۵. جز در مواردی که در این کنوانسیون به گونه دیگری مقرر شده باشد، هیچ شخصی به غیر از بهره‌بردار در قبال خسارت هسته‌ای مسئول نخواهد بود. با این وجود، با این وجود، این [قاعدۀ/حکم]، از زمانی که این کنوانسیون برای امضاء گشوده می‌شود. تأثیری بر اعمال هر کنوانسیون بین‌المللی دیگری در زمینه حمل و نقل که لازم‌الاجرا شده یا مفتوح شده برای امضاء، تصویب یا الحاق، نخواهد گذاشت.

۶. هیچ شخصی مسئول اتلاف [تلف] و خسارتی نخواهد بود که به موجب جزء (ذ) بند (۱) ماده (۱) خسارت هسته‌ای تلقی نمی‌شود اما می‌توانسته به موجب ردیف (۲) جزء (ذ) بند مزبور، خسارت هسته‌ای تلقی گردد. [ولی خسارت هسته‌ای تلقی نشده است].

۷. اگر قانون دادگاه صالح مقرر کرده باشد، دعوی مستقیم علیه شخصی اقامه خواهد شد که تضمین مالی را بر اساس ماده (۷) تأمین می‌کند.

ماده ۳

بهره‌بردار مسئول به موجب این کنوانسیون، بر اساس ماده (۷)، گواهی را که توسط یا از جانب بیمه‌گر یا تضمین‌کننده مالی دیگری صادر شده است، برای حمل‌کننده فراهم خواهد آورد. این گواهی نام و نشانی بهره‌بردار مزبور، میزان، نوع و مدت تضمین را بیان خواهد نمود؛ مفاد این گواهی‌ها نمی‌تواند توسط شخصی که به وسیله او یا از جانب او گواهی صادر شده است، مورد تردید قرار گیرد. این گواهی، ماده هسته‌ای را که در خصوص آن تضمین اعمال می‌شود را نیز مشخص خواهد کرد و شامل بیانیه

مقام دولتی صالح دولت محل تأسیسات مبنی بر این خواهد بود که شخص نامبرده شده در مفهوم این کنوانسیون، بهره‌بردار تلقی می‌گردد.

ماده ۴

۱. مسئولیت بهره‌بردار در قبال خسارت هسته‌ای مطابق این کنوانسیون مطلق خواهد بود.
۲. اگر بهره‌بردار ثابت کند که خسارت هسته‌ای به‌طور کلی یا جزئی در نتیجه تقصیر سنگین شخصی که متحمل خسارت شده یا فعل یا ترک فعل چنین شخصی با قصد اضرار به وجود آمده است؛ دادگاه صالح، می‌تواند اگر قانون آن مقرر کرده باشد، بهره‌بردار را به‌طور کلی یا جزئی از تعهد وی مبنی بر جبران خسارتی که چنین شخصی متحمل شده است، مبری سازد.
۳. (الف) هیچ مسئولیتی در قبال خسارت هسته‌ای ناشی از واقعه هسته‌ای که به‌طور مستقیم از جنگ مسلحانه، مخاصمات، جنگ داخلی یا شورش ناشی شده باشد، بر اساس این کنوانسیون به بهره‌بردار منتسب نخواهد شد.
- (ب) بهره‌بردار در قبال خسارت هسته‌ای که از واقعه هسته‌ای که به‌طور مستقیم به سبب فاجعه عظیم طبیعی با ماهیت استثنایی ناشی شده است، مسئولیت نخواهد داشت، مگر تا حدی که قانون دولت محل تأسیسات ممکن است خلاف آن را مقرر دارد.
۴. هرگاه هم خسارت هسته‌ای و هم خسارتی غیر از خسارت هسته‌ای، به‌واسطه یک واقعه هسته‌ای یا به‌طور مشترک توسط یک واقعه هسته‌ای و یک یا چند حادثه دیگر، به وجود آمده باشد، خسارت دیگر مزبور، مادامی که به‌طور متعارف از خسارت هسته‌ای قابل تفکیک نباشد، از نظر این کنوانسیون خسارت هسته‌ای تلقی می‌شود که به‌وسیله آن واقعه هسته‌ای به وجود آمده است. با وجود این چنانچه خسارت به‌طور مشترک از یک واقعه [حادثه] هسته‌ای مشمول این کنوانسیون و [حادثه] انتشار تشعشعات یون-ساز غیر مشمول این کنوانسیون، ایراد گردد، هیچ یک از مفاد این کنوانسیون مسئولیت هر شخصی که ممکن است در ارتباط با تشعشعات یون‌ساز، در مقابل [قبال] هر فردی که متحمل خسارت هسته‌ای شده است یا در مقابل رجوع کننده یا کمک [مشارکت] کننده [در جبران خسارت]، مسئول شناخته شود را محدود نخواهد کرد یا تحت تأثیر قرار نخواهد داد.
۵. بهره‌بردار بر اساس این کنوانسیون در قبال خسارت هسته‌ای وارده به موارد زیر مسئول نخواهد بود:

(الف) به خود تأسیسات هسته‌ای یا هر نوع اموال در ساختگاه آن تأسیسات که در ارتباط با آن تأسیسات مورد استفاده قرار می‌گیرد یا قرار است مورد استفاده قرار گیرد؛ یا

(ب) به وسیله‌ی حمل و نقلی که ماده هسته‌ای مزبور در زمان واقعه هسته‌ای در آن قرار داشته است.

۶. هر دولت محل تأسیسات می‌تواند از طریق قانون مقرر کند که جزء (ب) بند (۵) این ماده اعمال نخواهد شد، مشروط بر این که در هیچ موردی، مسئولیت بهره‌بردار در خصوص خسارت هسته‌ای، غیر از خسارت هسته‌ای وارد به وسیله حمل و نقل، به کمتر از (۵) میلیون دلار ایالات متحده آمریکا برای یک واقعه هسته‌ای کاهش نیابد.

۷. هیچ یک از مفاد این کنوانسیون بر موارد زیر تأثیر نخواهد گذاشت:

(الف) مسئولیت هر شخصی در قبال خسارت هسته‌ای که به موجب بند (۳) یا (۵) این ماده، بهره‌بردار برای آن بر اساس این کنوانسیون مسئول نمی‌باشد و آن شخص با قصد ایجاد خسارت به واسطه فعل یا ترک فعل به وجود آورده است.

(ب) مسئولیت خارج از این کنوانسیون بهره‌بردار در قبال خسارت هسته‌ای که بر اساس جزء (ب) بند (۵) این ماده برای آن بر اساس این کنوانسیون مسئول نمی‌باشد.

ماده ۵

۱. مسئولیت بهره‌بردار می‌تواند به وسیله دولت محل تأسیسات به حداقل (۵) میلیون دلار ایالات متحده آمریکا، برای هر واقعه هسته‌ای باشد، محدود گردد.

۲. هرگونه تحدید مسئولیتی که ممکن است به موجب این ماده مقرر گردد، شامل هر نوع منفعت یا هزینه‌های مورد حکم توسط دادگاه در دعاوی جبران خسارت هسته‌ای نخواهد بود.

۳. دلار ایالات متحده آمریکا موضوع این کنوانسیون عبارت از یک واحد شمارش معادل با ارزش دلار ایالات متحده آمریکا بر حسب طلا در تاریخ ۲۹ آوریل ۱۹۶۳ (۱۳۴۲/۰۱/۳۰) یعنی ۳۵ دلار ایالات آمریکا برای هر اونس طلای خالص، می‌باشد.

۴. مبلغ مذکور در بند (۶) ماده (۴) و بند (۱) این ماده، می‌تواند به پول رایج ملی به صورت ارقام گرد شده تبدیل شود.

ماده ۶

۱. حقوق جبران خسارت بر اساس این کنوانسیون، در صورت عدم طرح دعوی ظرف ده سال از تاریخ واقعه هسته‌ای، اسقاط خواهد شد. با این وجود، چنانچه بر اساس قانون دولت محل تأسیسات، مسئولیت بهره‌بردار توسط بیمه یا تضمین مالی دیگر یا به وسیله صندوق دولتی برای مدتی طولانی‌تر از ده سال، پوشش داده شود، قانون دادگاه صالح می‌تواند مقرر کند که حقوق جبران خسارت در قبال بهره‌بردار تنها پس از دوره‌ای اسقاط خواهد شد که ممکن است بیشتر از ده سال باشد اما بیشتر از دوره‌ای نخواهد بود که طی آن مسئولیت وی بر اساس قانون دولت محل تأسیس بدین گونه پوشش داده می‌شود. تمدید دوره اسقاط حق، به هیچ وجه حقوق جبران خسارت هر شخصی را که بر اساس این کنوانسیون دعوایی در مورد فوت یا آسیب شخصی علیه بهره‌بردار، قبل از سپری شدن دوره ده ساله مذکور طرح کرده است، تحت تأثیر قرار نخواهد داد.

۲. چنانچه خسارت هسته‌ای توسط یک واقعه هسته‌ای متضمن ماده هسته‌ای به وجود آید که در زمان واقعه هسته‌ای به سرقت رفته، مفقود گردیده، دور ریخته شده یا رها شده باشد، دوره‌ای که به موجب بند (۱) این ماده معین شده است، از زمان تاریخ آن واقعه هسته‌ای محاسبه خواهد شد، اما این دوره به هیچ وجه بیشتر از یک دوره بیست ساله از تاریخ سرقت، مفقود شدن ریختن یا رها شدن در دریا نخواهد بود.

۳. قانون دادگاه صالح می‌تواند دوره اسقاط یا مرور زمان حداقل سه ساله از تاریخی که در آن، شخص خسارت دیده از خسارت هسته‌ای، از خسارت و مسئولیت بهره‌بردار در قبال خسارت آگاهی داشته یا باید آگاهی می‌داشته است را معین کند مشروط بر این که از دوره معین شده بر اساس بندهای (۱) و (۲) این ماده، فراتر نرود.

۴. اگر قانون دادگاه صالح به گونه دیگری مقرر نکرده باشد، هر شخصی که مدعی است خسارت هسته‌ای را متحمل شده و دعوی جبران خسارت را در دوره قابل اعمال به موجب این ماده طرح کرده است، می‌تواند دعوی خود را تغییر دهد تا افزایش خسارت را، حتی پس از سپری شدن آن دوره ملحوظ نماید، مشروط بر این که حکم قطعی صادر نشده باشد.

۵. چنانچه قرار باشد صلاحیت قضایی بر اساس جزء (ب) بند (۳) ماده (۱۱) تعیین شود و درخواستی در دوره قابل‌اعمال بر اساس این ماده به هر یک از طرف‌های متعاهدی ارائه‌شده است که اختیار تعیین آن را دارد، اما زمان باقی‌مانده پس از چنین تعیینی کمتر از شش ماه باشد، دوره‌ای که طی آن دعوی می‌تواند اقامه شود، شش ماه از زمان چنین تعیینی محاسبه خواهد شد.

ماده ۷

۱. بهره‌بردار مکلف خواهد بود که بیمه یا تضمین مالی دیگری که مسئولیت او را در قبال خسارت هسته‌ای پوشش می‌دهد به هر میزان، نوع یا شرایطی که دولت محل تأسیسات معین خواهد کرد، تأمین کند. دولت محل تأسیسات پرداخت دعاوی جبران خسارت هسته‌ای اقامه‌شده علیه بهره‌بردار را با تأمین وجوه لازم تا حدی که عملکرد بیمه یا تضمین مالی دیگری برای پرداخت وجوه مورد مطالبه ناکافی است، تضمین خواهد کرد اما این مقدار بیش از حد مقررشده - در صورت وجود - به موجب ماده (۵) نخواهد بود.

۲. هیچ‌چیز در بند (۱) این ماده، یک طرف متعاهد یا هر یک از تقسیمات فرعی تشکیل‌دهنده آن مانند ایالت‌ها یا جمهوری‌ها را ملزم به فراهم آوردن بیمه یا تضمین مالی دیگری جهت پوشش دادن مسئولیت آن‌ها به‌عنوان بهره‌بردار نخواهد کرد.

۳. وجوه تأمین شده به‌وسیله بیمه یا تضمین مالی دیگر یا دولت محل تأسیسات بر اساس بند (۱) این ماده منحصرأً برای جبران خسارت قابل پرداخت بر اساس این کنوانسیون خواهد بود.

۴. هیچ بیمه‌گر یا تأمین‌کننده مالی دیگر، یا تضمین مالی دیگر مقرر شده بر اساس بند (۱) این ماده را بدون اطلاع قبلی کتبی حداقل دو ماهه به نهاد عمومی ذی‌صلاح، یا مادامی که بیمه یا تضمین مالی دیگر مزبور به حمل ماده هسته‌ای در جریان دوره حمل مورد بحث مربوط می‌شود، معلق یا فسخ نخواهد کرد.

ماده ۸

ماهیت، شکل و میزان جبران خسارت و نیز توزیع عادلانه آن با رعایت مفاد این کنوانسیون توسط قانون دادگاه صالح تعیین خواهد شد.

ماده ۹

۱. چنانچه مقررات بیمه ملی یا بهداشت عمومی، بیمه اجتماعی، تأمین اجتماعی، بیمه حوادث کار یا نظام‌های جبران خسارت بیماری‌های شغلی، شامل جبران خسارت هسته‌ای باشد، حقوق ذی‌نفعان نظام‌های مزبور برای تحصیل جبران خسارت بر اساس این کنوانسیون و حقوق رجوع به‌موجب نظام‌های مزبور علیه بهره‌بردار مسئول با رعایت مفاد این کنوانسیون، به‌وسیله قانون طرف متعهدی که در آن نظام‌های مزبور ایجاد شده است، یا به‌وسیله مقررات سازمان‌های بین‌دولتی که نظام‌های مزبور را ایجاد کرده‌اند، تعیین خواهد شد.

۲. (الف) اگر شخصی غیر از بهره‌بردار که تبعه کشور متعهد است، خسارت هسته‌ای را بر اساس یک کنوانسیون بین‌المللی یا قانون یک دولت غیر متعهد جبران کرده باشد، چنین شخصی تا مبلغی که پرداخته است، حقوق شخص جبران خسارت شده مزبور را بر اساس این کنوانسیون از طریق جانشینی به دست خواهد آورد. هیچ حقی توسط هیچ شخصی، تا حدی که بهره‌بردار حق رجوع به چنین شخصی را بر اساس این کنوانسیون دارد، نباید به این‌گونه تحصیل شود

(ب) هیچ چیز در این کنوانسیون بهره‌برداری که خسارت هسته‌ای را از وجوهی به غیر موارد پیش‌بینی‌شده به‌موجب بند (۱) ماده (۷) جبران کرده است، از دریافت خسارت از شخص تأمین‌کننده تضمین مالی به‌موجب بند مزبور یا دولت محل تأسیسات، تا میزانی که وی پرداخت کرده است، و مبلغ آن به میزانی است که شخص جبران خسارت شده می‌توانسته است به‌موجب این کنوانسیون به دست آورد، منع نخواهد کرد.

ماده ۱۰

بهره‌بردار تنها زمانی حق رجوع خواهد داشت که:

(الف) مراتب به‌طور صریح توسط قرارداد کتبی پیش‌بینی‌شده باشد: یا

(ب) واقعه هسته‌ای از فعل یا ترک فعل انجام‌شده با قصد اضرار، علیه شخصی ناشی شده باشد که با قصد مزبور، فعل یا ترک فعل را انجام داده است.

ماده ۱۱

۱. صلاحیت در مورد اقدامات به موجب ماده (۲)، تنها با دادگاه‌های طرف متعهدی خواهد بود که در قلمرو آن واقعه هسته‌ای رخ داده است، مگر این‌که به گونه دیگری در این ماده مقرر شده باشد.
۲. چنانچه واقعه هسته‌ای خارج از قلمرو هر طرف متعهد اتفاق افتد، یا چنانچه نتوان مکان واقعه هسته‌ای را به صورت قطعی معین کرد، صلاحیت در مورد چنین اقداماتی با دادگاه‌های دولت محل تأسیسات بهره‌بردار مسئول خواهد بود.
۳. چنانچه به موجب بند (۱) یا (۲) این ماده، دادگاه‌های بیش از یک طرفه متعهد دارای صلاحیت باشند، صلاحیت با دادگاه‌های زیر خواهد بود:

(الف) اگر بخشی از واقعه هسته‌ای در خارج از قلمرو هر طرف متعهد و بخشی دیگر در داخل قلمرو یک طرف متعهد اتفاق افتد، دادگاه‌های طرف اخیر؛ و

(ب) در هر مورد دیگر، دادگاه‌های آن طرف متعهدی که با توافق بین طرف‌های متعهدی تعیین شده‌اند که دادگاه‌های آن‌ها به موجب بند (۱) یا (۲) این ماده صلاحیت دارند.

ماده ۱۲

۱. حکم قطعی صادر شده دادگاهی که به موجب ماده (۱۱) صلاحیت‌دار، جز در موارد زیر در قلمرو دیگر طرف متعهد به رسمیت شناخته خواهد شد:

(الف) چنانچه حکم از طریق تقلب تحصیل شده باشد

(ب) چنانچه به طرف محکوم‌علیه فرصت عادلانه جهت اقامه دعوی خود اعطا نگردیده باشد

(پ) چنانچه حکم مغایر با نظم عمومی طرف متعهدی باشد که در قلمرو آن شناسایی حکم درخواست شده است، یا مطابق استانداردهای اساسی عدالت نباشد.

۲. حکم قطعی که شناسایی می‌شود، به محض ارائه برای اجرا طبق تشریفات مقرر به وسیله قانون طرف متعهدی که اجرا در آن درخواست شده است، به گونه‌ای قابل اجرا خواهد بود که حکم دادگاه آن طرف متعهد اجرا می‌گردد.

۳. ماهیت دعوی که به موجب آن حکم صادر شده است، مشمول جریان رسیدگی دیگر نخواهد شد.

ماده ۱۳

این کنوانسیون و قانون ملی حاکم به موجب آن، بدون اعمال هرگونه تبعیض به موجب ملیت، اقامت یا سکونت، اعمال خواهد شد.

ماده ۱۴

مصونیت‌های قضایی به موجب قواعد ملی یا حقوق بین‌الملل در دعاوی مطروحه نزد دادگاه‌های صالح به موجب ماده (۱۱)، جز در مورد اقدامات اجرائی قابل استناد نخواهد بود

ماده ۱۵

طرف‌های متعاقد اقدامات مقتضی را اتخاذ خواهند کرد تا اطمینان حاصل نمایند جبران خسارت هسته‌ای، منافع و هزینه‌های مورد حکم توسط دادگاه در آن ارتباط، بیمه و حق بیمه‌های بیمه اتکائی و وجوه تأمین‌شده به وسیله بیمه، بیمه اتکائی یا تضمین مالی دیگر یا وجوه تأمین‌شده به وسیله دولت محل تأسیسات به موجب این کنوانسیون، به پول رایج طرف متعهدی که در قلمرو آن خسارت وارد آمده است و طرف متعهدی که در قلمرو آن شاکی به طور معمول سکونت دارد و در مورد بیمه یا حق بیمه‌های بیمه اتکائی و پرداخت‌ها به پول‌های رایج معین‌شده در قرارداد بیمه یا بیمه اتکائی به صورت آزاد قابل تبدیل خواهد بود.

ماده ۱۶

شخصی که خسارت وارده به او به موجب کنوانسیون بین‌المللی دیگری راجع به مسئولیت مدنی در زمینه انرژی هسته‌ای جبران شده است مستحق جبران خسارت مجدد نسبت به همان حادثه تا میزانی که خسارت وی جبران شده است را به موجب این کنوانسیون نخواهد بود.

ماده ۱۷

این کنوانسیون در زمانی که برای امضاء مفتوح است، اعمال هیچ‌یک از موافقت‌نامه‌های بین‌المللی یا کنوانسیون‌های بین‌المللی راجعه مسئولیت مدنی در زمینه انرژی هسته‌ای را که لازم‌الاجرا هستند یا برای امضاء، تصویب یا الحاق مفتوح شده‌اند، بین اعضای آن‌ها تحت تأثیر قرار نخواهد داد.

ماده ۱۸

این کنوانسیون به‌گونه‌ای تفسیر نخواهد شد که حقوق یک طرف متعاقد را - در صورت وجود - به موجب قواعد کلی حقوق بین‌الملل عمومی در زمینه خسارت هسته‌ای، خدشه وارد نماید.

ماده ۱۹

۱. هر طرف متعاهدی که به‌موجب جزء (ب) بند (۳) ماده (۱۱) موافقت‌نامه‌ای را منعقد می‌کند، بدون تأخیر نسخه‌ای از موافقت‌نامه مزبور را برای اطلاع و توزیع بین دیگر طرف‌های متعاقد، به مدیرکل آژانس بین‌المللی انرژی اتمی خواهد فرستاد.

۲. طرف‌های متعاقد، نسخه‌هایی از قوانین و مقررات خود را که مربوط به موضوعات مورد حکم در این کنوانسیون است، برای اطلاع و توزیع بین دیگر طرف‌های متعاقد، به مدیرکل آژانس بین‌المللی انرژی اتمی خواهند فرستاد.

ماده ۲۰

بدون در نظر گرفتن خاتمه اعمال این کنوانسیون در مورد هر طرف متعاقد، خواه از طریق خاتمه به‌موجب ماده (۲۵) یا خواه از طریق خاتمه به‌موجب ماده (۲۵) یا خواه از طریق خروج از عضویت به‌موجب ماده (۲۶)، مفاد این کنوانسیون کماکان در مورد خسارت هسته‌ای به وجود آمده به‌وسیله واقعه هسته‌ای که پیش از خاتمه مزبور رخ داده باشد، اعمال خواهد شد.

ماده ۲۱

این کنوانسیون برای امضای دولت‌های شرکت کننده در فراهمایی [اجلاس] بین‌المللی راجع به مسئولیت مدنی در قبال خسارت هسته‌ای که از ۲۹ آوریل تا ۱۹ مه ۱۹۶۳ (۱۳۴۲/۱۰/۳۰) تا ۱۳۴۲/۲/۲۹) در وین برگزار شد، باز خواهد بود.

ماده ۲۲

این کنوانسیون تصویب خواهد شد و اسناد تصویب نزد مدیرکل آژانس بین‌المللی اتمی سپرده خواهد شد.

ماده ۲۳

این کنوانسیون، سه ماه پس از سپردن پنجمین سند تصویب و در خصوص هر دولتی که آن را پس از آن تاریخ تصویب می‌کند، سه ماه پس از سپردن سند تصویب توسط آن دولت، لازم‌الاجرا خواهد شد.

ماده ۲۴

۱. تمام دولت‌های عضو سازمان ملل متحد، یا آژانس‌های تخصصی آن، یا آژانس بین‌المللی انرژی اتمی، که در فراهمایی [اجلاس] بین‌المللی راجع به مسئولیت مدنی در قبال خسارت هسته‌ای، که از ۲۹ آوریل تا ۱۹ مه ۱۹۶۳ (۱۳۴۲/۱۰/۳۰ تا ۱۳۴۲/۲/۲۹) در وین برگزار شد، حضور نداشته‌اند، می‌توانند به این کنوانسیون ملحق شوند.

۲. اسناد الحاق نزد مدیرکل آژانس بین‌المللی انرژی اتمی سپرده خواهد شد.

۳. این کنوانسیون در مورد دولت‌های ملحق شده، سه ماه پس از تاریخ سپردن سند الحاق آن دولت، اما نه پیش از تاریخ لازم‌الاجرا شدن این کنوانسیون به موجب ماده (۲۳)، لازم‌الاجرا خواهد شد.

ماده ۲۵

۱. این کنوانسیون برای یک دوره دهساله از تاریخ لازم‌الاجرا شدن آن لازم‌الاجرا باقی خواهد ماند. هر طرف متعهد می‌تواند اعمال این کنوانسیون را نسبت به خود در پایان دوره دهساله مزبور بااطلاع قبلی حداقل دوازده ماهه پیش از پایان دوره مزبور به مدیرکل آژانس بین‌المللی انرژی خاتمه دهد.

۲. این کنوانسیون پس از دوره دهساله برای طرف‌های متعهدی که اعمال آن را به‌موجب بند (۱) این ماده خاتمه نداده‌اند برای یک دوره پنج‌ساله دیگر و پس‌از آن در مورد آن دسته از طرف‌های متعهدی که اعمال آن را پیش از پایان یکی از دوره‌های مزبور بااطلاع قبلی حداقل دوازده ماهه به مدیرکل آژانس بین‌المللی انرژی خاتمه نداده‌اند برای دوره‌های پنج‌ساله متوالی لازم‌الاجرا باقی خواهد ماند.

ماده ۲۶

۱. در هر زمان پس از سپری شدن یک دوره پنج‌ساله از تاریخ لازم‌الاجرا شدن این کنوانسیون، به‌منظور بررسی برای بازنگری آن، فراهمایی [اجلاس] توسط مدیرکل آژانس بین‌المللی انرژی اتمی، در صورت ابراز تمایل یک‌سوم طرف‌های متعهد بدین منظور، برگزار خواهد شد.

۲. هر طرف متعهد می‌تواند با ارسال اطلاعیه‌ای به مدیرکل آژانس بین‌المللی انرژی اتمی ظرف یک دوره دوازده ماهه پس از اولین فراهمایی [اجلاس] بازنگری برگزار شده به‌موجب بند (۱) این ماده از عضویت در این کنوانسیون خارج شوند.

۳. خروج از عضویت در کنوانسیون یک سال پس از تاریخی نافذ خواهد شد که در آن مدیرکل آژانس بین‌المللی انرژی اتمی اطلاعیه‌ای بدین منظور را دریافت کرده باشد.

ماده ۲۷

مدیرکل آژانس بین‌المللی انرژی اتمی، موارد زیر را به آگاهی دولت‌هایی که به فراهمایی [اجلاس] بین‌المللی راجع به مسئولیت مدنی در قبال خسارت هسته‌ای، که از ۲۹ آوریل تا ۱۹ مه ۱۹۶۳ (۱۳۴۲/۰۱/۳۰ تا ۱۳۴۲/۰۲/۲۹) در وین برگزار شد دعوت شدند و نیز دولت‌هایی که به این کنوانسیون ملحق گردیده‌اند خواهد رساند:

(الف) امضاها و اسناد تصویب و الحاق دریافت شده به‌موجب مواد (۲۱)، (۲۲) و (۲۴)؛

(ب) تاریخی که این کنوانسیون به موجب ماده (۲۳) لازم‌الاجرا خواهد شد؛

(پ) اطلاعیه‌های خاتمه و خروج از عضویت دریافت شده به موجب مواد (۲۵) و (۲۶)؛

(ت) درخواست‌های برگزاری فراهمایی [اجلاس] بازنگری به موجب ماده (۲۶)؛

ماده ۲۸

این کنوانسیون توسط مدیرکل آژانس بین‌المللی انرژی اتمی طبق ماده (۱۰۲) منشور سازمان ملل متحد ثبت خواهد شد.

ماده ۲۹

متن اصلی این کنوانسیون به زبان‌های انگلیسی، فرانسوی، روسی و اسپانیولی دارای اعتبار یکسان می‌باشد و نزد مدیرکل آژانس بین‌المللی انرژی اتمی سپرده خواهد شد و وی نسخه‌های مصدق آن را صادر خواهد نمود.

برای گواهی مراتب فوق، نمایندگان تام‌الاختیار امضاء کننده زیر که به‌طور مقتضی بدین منظور مجاز شده‌اند، این کنوانسیون را امضاء کرده‌اند.

این کنوانسیون در وین در تاریخ بیست و یکم مه یک هزار و نهصد و شصت و سه (۱۳۴۲/۰۲/۳۱) تنظیم گردید.